

ка. Тя ту заничаше, ту се скриваше, кога нѣкой се мѣрваше да излезе отъ вѣжтре. Личеше, че това лице, що назѣртва въ крѣчмата, се криеше. То бѣ Царка.

И когато играта спрѣ — дълбока въздишка се изтрѣгна отъ затаенитѣ ѣ гърди.

— Каква сила! — Каква младост! — въздѣхна Царка, когато се свѣрши играта.

Павелъ заставахе предъ нея, като възжелано нещѠ.

Завѣрнала се въ кѣщи, тя мина край заспалия си мѣжжѣ, който хѣркаше, като заклано прасе.

Луннитѣ лѣчи бѣха огрѣли възглавницата му и тя видѣ главата на мѣжа си, като тиква овиснала на плетѣ. Царка неволно съпостави младата силна глава на Павла и пожѣл-